

KRYÁ TOFÁ®V PRACOVNÁ• DEN

ÁšterÁ½, 01 zÁiÁ™Á- 2009

Kryštofovi nedávno udeÁ™il rok a pÁl. Má poÁ™ád štÁnÁcí pohled, ale jiÁ¾ mírnÁ protÁ™elý. PoÁ™ád víc zkusil, poznal, vidÁl, osahal a zapsal si do svého kluÁ•iÁ•ího mozeÁ•ku. Má rád svÁj Á™ád a rituály a rád a umanutÁ se jich doÁ¾aduje. NapÁ™íklad ráno, jakmile se mu rozlepi první víko a vyhrabe se prdelkou navrch ze svého pelišku. VyskoÁ a bosýma noÁ¾iÁ•kama upaluje do kuchynÁ, kde si stoupne k ledniÁ•ce a hlasitÁ ještÁ s dudlem v puse vykÁ™ikuje míko.

Jakmile maminka nalije teplé míko do jeho oblíbené zelené lahviÁ•ky, upaluje zpátky do loÁ¾nice, kde si lehne do postele poloÁ¾í si dudlík vedle sebe a vyduje dvě a pÁl deci na jeden zátah. Pak následuje další Á¾elezná pravidelnost v podobÁ zaplnÁného balení. Poté, co je umyt a obleÁ•en, zasedne jako pan starosta ke svému pidistoleÁ•ku a oÁ•ekává nÁco dalšího k zakousnutí. NejradaÁji chlebík se šunkou nakrájený na oveÁ•ky. Chlebík povÁtšinou zÁstane pro maminku a šunka skonÁí v jeho hladovém bÁ™íšku. Umí si vybrat to lepší. Pak následuje odchod z domu. To uÁ¾ ví, Á¾e si musí about botiÁ•ky. VzornÁ si sedne na první schodek a volá boti boti. Jakmile má boti, zavelí pá pá a jede se k babiÁ•ce na hlídání. Cestou v autÁ Á¾ivÁ komentuje dÁní kolem. KdyÁ¾ projíÁ¾díme koler parkovištÁ dopravního podniku, kÁ™iÁ•í bus, bus a divoce gestikuluje a ukazuje smÁrem ke Á¾lutým autobusÁm a trojelbusÁm. Oznamí mi pohyb jakéhokoliv menšího nebo vÁtšího auta, bagru, vlaku, který se vyskytuje v nejbliÁ¾ší dohledné vzdálenosti našeho auta a vzhledem k tomu, Á¾e k babiÁ•ce jezdíme v dobÁ dopravní špiÁ•ky, tak toho nakecá vÁru dost. Jakmile se blíÁ¾í babiÁ•in domeÁ•ek, mÁní téma a volá babi, dÁda, pivo a toho hlasitÁ huláká, smÁje se a ukazuje ruÁiÁ•kama. Pak je koneÁnÁ vypuštÁn z auta. RadostnÁ vbÁhne do zahr kde uÁ¾ se spokojenÁ povalují jeho oblíbené koÁ•ky, kterým tímto okamÁ¾íkem konÁí období míru. Vrhne se na první JulÁ•u mam mam, coÁ¾ znamená koÁ•iÁ•í máoukání. Jednou ruÁiÁ•kou koÁ•iÁ•ku hladí a druhou si ji pevnÁ drÁ¾í tak, Á¾e jí mále stÁ™eva. Tímto se vítá s koÁ•iÁ•kama a pak teprve pÁ™ijde na Á™adu babiÁ•ka, která stojí uÁ¾ ve dveÁ™ích domku chlapeÁ•ek probÁhne s hlasitým ham, ham. Ví, Á¾e bude následovat tÁ™etí snídaÁový chod. On totižÁ¾ jídlem, skoro jakým nášmalý otes opravdu nepohrdne. JeštÁ svojí mamince odcházející tvrdÁ makat, lehce mávne. Inu, jídlo je jídlo a on má své priority pevnÁ nastaveny. S babiÁ•kou toho musí za celé dopoledne zvládnout opravdu hodnÁ. Spást všechny dozrálé maliny a ostruÁ¾iny, jít se podívat na kraviÁ•ky, obejit všechny psy ve vesnici, skoÁ•it na kokino do obchodu, hrát si s koÁ•kama a se všemi autiÁ•ky, znovu asi uÁ¾ posté oÁ•uchat kytiÁ•ky na zahradÁ, mezi povÁšeným prádlem hrát s dÁdou na schovku, nÁkolikrát obÁhnout dÁm a zase, jako kaÁ¾dý den, objevit nÁco nového, tÁ™eba, Á¾e do velké plastové konve se vlezou všechny bábovky z pískovištÁ a malý náklaÁák navrch, nebo Á¾e se dÁdovi na verandÁ uvolnila další kachliÁ•ka. Kolem poledne je nadÁ™ený a hladový jako hor BodejÁ, kdyÁ¾ je tolik úÁ¾asných vÁcí na práci... Paula